

елементи. Подібні процеси частіше всього спостерігаються в художественній літературі [4]. Гібриди даного структурного типу надають художественному тексту особу оригінальність і виразність, повідомляючи йому додаткові когнітивні значення.

Список использованных источников

1. Робски О., Собчак К. Замуж за миллионера, или Брак высшего сорта / О. Робски. – М.: Астрель, 2007. – 150 с.
2. Минаев С. Духless: повесть о ненастоящем мужчине / С. Минаев. – М.: Астрель, 2006. – 347 с.
3. Бурцева Т. Н. Моделирование в лексикологии и неографии / Т. Бурцева. // Активные процессы в современном русском языке: сб. науч. трудов. – Нижний Новгород: Нижегород. гос. ун-т им. Н. И. Лобачевского, 2008. – С. 31– 39.
4. Николина Н. В. Активные процессы в языке современной русской художественной литературы: Монография / Н. Николина. – М.: ИТДГК «Гнозис», 2009. – 336 с.

ПОЛЯКОВА Г. П.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри іноземних мов,
кандидат педагогічних наук

МОДЕЛЮВАННЯ ЛІНГВООСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В СИСТЕМІ ВИЩОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

У зв'язку з позитивною динамікою розвитку Болонського процесу та серйозними соціально-економічними, політичними й загальнокультурними змінами в Україні необхідність суттєвого оновлення дидактичного забезпечення процесу навчання студентів вищих закладів освіти. Нові вимоги до мовної підготовки сучасних випускників-юристів [2] зумовлюють необхідність зміни характеру їх іншомовної освіти з метою забезпечення їх конкурентоздатності на ринку праці. Випускник вищого юридичного навчального закладу повинен бути затребуваний на ринку праці, для чого йому необхідно не тільки одержати професійні знання й уміння, але й навчитися швидко, гнучко й ефективно адаптуватися до змін у процесі професійної та іншомовної комунікації. Сучасний фахівець-юрист часто виявляється в ситуації іншомовного спілкування з представниками інших культур, відповідно, розширюється діапазон можливих ситуацій його комунікативної поведінки, від ефективності якого багато в чому буде залежати успіх його професійної діяльності.

Аналізуючи комунікативно-орієнтовані вимоги до моделі випускника вищого юридичного навчального закладу, ми знаходимо вказівки на інструментальні компетенції, одна з яких припускає його здатність до письмової й усної загальної й професійної комунікації на державній (українській) та іноземній (англійській, французькій) мові. При цьому мається на увазі необхідність володіння випускником-юристом іноземною мовою на рівні, достатньому для розмовного спілкування, а також для пошуку й аналізу іноземних джерел інформації. Особливої уваги заслуговують вимоги до його комунікативної здатності, оскільки юрист як професіонал повинен демонструвати здатність:

- використовувати іноземну мову в міжособистісному спілкуванні й професійній діяльності;
- виражати свої думки і думки інших в міжособистісному і діловому спілкуванні іноземною мовою;
- отримання необхідної інформації з оригінального тексту іноземною мовою із проблем юриспруденції та фахової спеціалізації;
- володіння іноземною мовою в публічних ситуаціях, під час ведення дискусії.

Значущість комунікативної складової при визначенні моделі випускника-юриста зумовлена різноманітністю його діяльності як професіонала, який активно використовує іноземну мову як засіб професійного спілкування. Зумовлено це тим, що професійна комунікація фахівця-юриста, так само як і міжкультурна, насамперед, являє собою міжособистісне спілкування, яке будується на системі національно-культурних стандартів, що функціонують у сфері професійної активності носіїв даної культури. Специфіка професійного спілкування полягає не стільки, як прийнято вважати, у виборі стереотипів, скільки в умінні опанувати новим для себе культурним стандартом, прийнятим у певній сфері професійного спілкування. Незважаючи на те, що міжкультурна комунікація в професійній галузі припускає обов'язковість мовного спілкування (мова — «ядро» професійного дискурсу), формування міжкультурної компетенції, особливо в сфері професійної діяльності юристів, відбувається, у першу чергу, на екстралінгвістичній основі. Це зумовлено тим, що «професійна білінгвальна (полілінгвальна) компетенція припускає здатність індивіда почергово використовувати різні мовні коди у професійній діяльності. Вона є складним новоутворенням особистості, що має у своєму складі, поряд із блоком спеціальних екстралінгвістичних складових (професійну компетенцію), іншомовну комунікативну компетенцію» [1]. Через це, при навчанні майбутніх юристів іноземної мови принципово важливо із самого початку розбудовувати також їх стратегічну компетенцію як готовність використовувати вербальні й невербальні стратегії для заповнення пробілів у знанні коду користувача.

Загалом, формування комунікативної компетенції студентів-юристів у ході засвоєння професійної картини світу, розвиток уже на першому етапі навчання вмінь науково-пізнавальної зони професійного спілкування будуть сприяти створенню умов для переходу на наступних етапах навчання до еталонів культури іншомовного спілкування, з відповідною зміною потреб, мотивів, цілей, дій, засобів, предмета й результатів. Тому при формуванні здатності й готовності випускника-юриста до використання вторинного мовного коду при вирішенні професійних завдань, доцільно розвивати його іншомовну комунікативну компетенцію як провідну мету навчання іноземної мови у вищому юридичному навчальному закладі. Як засвідчує узагальнення досвіду дослідників [1], іншомовна комунікативна компетенція в сфері професійної діяльності включає:

- знання закономірностей іншомовного спілкування в професійній сфері й культурно-мовних критеріїв у даній галузі (зокрема, критерії стилістичної відповідності й комунікативної доцільності);
- уміння застосовувати ці знання й критерії в умовах реального професійного спілкування з використанням іноземної мови;
- навички мовного сприйняття та мовного продукування в актуальній для учасника іншомовної комунікації професійній сфері.

Список використаних джерел

1. Профессиональное лингвообразование / под ред. Н. Г. Инютина, Н. Л. Уваровой. – Н. Новгород: ВВАГС, 2008. – 262 с.
2. Key competencies in Europe. Report of the symposium. – Strasburg, Council for Cultural Coonperation, 1997. – 60 p.

МИТЬКИНА Е. Н.

Национальный университет «Одесская юридическая академия»,
старший преподаватель кафедры иностранных языков

ИНФОРМАТИВНО-АССОЦИАТИВНЫЙ ПОТЕНЦИАЛ НЕОФИЦИАЛЬНЫХ НАИМЕНОВАНИЙ ГОРОДОВ В СОВРЕМЕННОЙ ЛИНГВИСТИКЕ

Помимо официальных номинатом имеется большое число неофициальных наименований города. Вторичные номинатомы города могут представлять собой: 1) неофициальные ойконимы; 2) перифрастические или дескриптивные наименования, базирующиеся на апеллиативах;

3) смешанные наименования, где имена собственные даются в комбинации с апеллиативами, — апеллиативно-онимические комплексы. См. схему: